

Η ΟΡΓΗ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

που περιμένει να ανθίσει στα συντρίμια του κόσμου

της πατριαρχίας, της εξουσίας, της εκμετάλλευσης

Οι λέξεις οργή και μίσος είναι πολύ μικρές για να χωρέσουν το φορτίο μιας ακόμη δολοφονίας από την πατριαρχία.

Η δολοφονία της **Κυριακής Γ.** από τον κακοποιότη, πρώην σύντροφό της, ήρθε να προστεθεί σε έναν μακρύ κατάλογο γυναικοκτονιών. Ο «δημόσιος» χαρακτήρας της εκτέλεσής της και η εμπλοκή του τοπικού Α.Τ. -όσο και αν υπήρξε επικοινωνιακή «σπουδή» στην αρχή για να θολώσουν τα νερά- κατέστησαν αυτήν την υπόθεση στο επίκεντρο, αντίθετα από άλλες «δημόσιες» ή μη γυναικοκτονίες οι οποίες, αφού εξαντληθεί η συστημική φεμινιστική ευαισθησία μέσα από «δακρύβρεχτα ρεπορτάζ», περνούν σύντομα στη λήθη.

Μια ακόμη δολοφονημένη δεν είναι στατιστική, νούμερο, αριθμός για «ευαίσθητους» θεσμικούς φορείς, που τα ευχολόγητά τους για «καμιά άλλη ποτέ» μάς κάνουν να συνηθίσουμε αυτόν τον θάνατο, να συμφιλιωθούμε με την έμφυλη βία. Η μηντιακή κάλυψη του γεγονότος έπαιξε στο γνώριμο μοτίβο: ο δράστης ήταν ένας «διαταραγμένος», ένα «τέρας» και όχι ένας συνηθισμένος καθημερινός άντρας που ένιωσε πως αμφισβητήθηκε και πως χάνει το «κτήμα» του. Με τον τρόπο αυτό η δολοφονία της Κυριακής γίνεται «ιδιαίτερη», προϊόν της «αρρωστημένης» ιδιοσυγκρασίας του δράστη και αποσυνδέεται από το συνεχές της αναπαραγωγής έμφυλων-σεξιστικών-πατριαρχικών επιβολών και κουλτούρας που οργανώνει την καθημερινότητα των θηλυκοτήτων και lgbtqi+.

Ταυτόχρονα, τα βίντεο και τα ηχητικά από τη στιγμή της δολοφονίας που προβάλλονται -σε ρυθμό πολυβόλου- στη χωματερή των ΜΜΕ και των social media παίζουν έναν πολύ συγκεκριμένο ρόλο: από τη μία τρέφουν μια κουλτούρα κλειδαρότρυπας και κανιβαλισμού

για τις «ζωές των άλλων» και από την άλλη αποτελούν «πειστήρια» συμμόρφωσης και εκφοβισμού σε όσα αμφισβητούν τις έμφυλες/πατριαρχικές επιβολές: το μαχαίρι της πατριαρχίας θα σε βρει όπου κι αν πας, δεν μπορείς να κρυφτείς πουθενά...

Αυτές τις μέρες η δημοκρατική ευαισθησία και ο θεσμικός φεμινισμός φρόντισαν να μετατρέψουν τη δολοφονία της Κυριακής σε ένα πρόβλημα «δημόσιας τάξης» και κρατικών μηχανισμών που δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους. Εμφάνισαν δηλαδή την αστυνομία ως έναν απαραίτητο μηχανισμό για τη «διευθέτηση» κοινωνικών ζητημάτων και μάλιστα της προσέδωσαν έναν «προστατευτικό» ρόλο. Παρουσίασαν την αστυνομία ως προστάτη των «αδυνάτων» ή αυτών που ζητούν βοήθεια και όχι την αστυνομία ως αυτό που είναι: οργανωτής και προστάτης της εξουσιαστικής/πατριαρχικής/εκμεταλλευτικής βίας και τίποτα άλλο. Ταυτόχρονα, φρόντισαν να υποβιβάσουν τις γυναίκες που αντιστέκονται και μιλάνε σε μια συνθήκη διαρκούς «θύματος» που περιμένουν την «κρατική στοργή» για να σταθούν στα πόδια τους.

Δεν χρειαζόμαστε περιποδικά, μπάτσους και εισαγγελείς, δεν χρειαζόμαστε προστάτες.

Να αντιγυρίσουμε την πατριαρχική βία με όση βία μας (και της) αναλογεί, όχι μόνο εκεί που αυτή γίνεται αιχμηρή, αλλά και στις χιλιάδες καθημερινές της αποχρώσεις, στην υποτίμηση, στις ταπεινώσεις, στα «χαριτωμένα» σχόλια και αστεϊάκια, στη διάχυτη κουλτούρα του σεξισμού. **Στεκόμενη η μία δίπλα στο άλλο, στήνοντας μεταξύ μας αδιαμεσοθάβητα δίκτυα αλληλεγγύης.**

ΣΑΒ

||

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

||

13/4

6:30μμ

Για την έμφυλη βία, τις απαντήσεις μας, τα δίκτυα αλληλεγγύης: γιατί η υπεράσπιση των εαυτών μας δεν χωράει σε αιτήματα δημόσιας τάξης και ασφάλειας

ΘΕΡΣΙΤΗΣ

ΝΕΣΤΟΡΟΣ Κ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΙΛΙΟΝ
thersitis.espiv.net